

Arrest

nr. 125 535 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2014.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat het beroep dient te worden verworpen.

1.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesesemorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesesemorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 april 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 mei 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 31 maart 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar een arrest van de Raad van State in de zaak T. van Mr. Coel dat uitgesproken werd eind maart, begin april 2014, waarin wordt geoordeeld dat een letterlijke weergave van de middelen van het verzoekschrift in de synthesesemorie niet voldoet aan hetgeen gesteld wordt in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. In deze zaak heeft de Raad van State ook geoordeeld dat bepaalde artikelen terecht werden aangevoerd.

In dit dossier is er discussie over artikel 40 van de vreemdelingenwet en de bestaansmiddelen, zodat de verzoekende partij meent dat zij wel belang heeft. Zij vraagt zich af of artikel 39/81 van de vreemdelingenwet conform de artikelen 6 en 13 van het EVRM is. Op basis van de appreciatie door de Raad van State over de synthesesemorie en de Europese regelgeving, moest volgens de verzoekende partij de synthesesemorie in dit dossier in overweging worden genomen en ten gronde worden beoordeeld.

De verwerende partij verwijst naar de nota.

1.2 De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

(...)

(...)

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

(...)

(...)

(...)"

Voornoemd artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesesemorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats op vage wijze naar een arrest van de Raad van State, waarin zou geoordeeld zijn dat een letterlijke weergave van de middelen van het verzoekschrift in de synthesesemorie niet voldoet aan hetgeen gesteld wordt in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, en waarin tevens zou geoordeeld zijn dat bepaalde artikelen terecht werden aangevoerd. Wat dit laatste betreft, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij niet aangeeft welke artikelen terecht zouden zijn aangevoerd, zodat zij ook niet duidelijk maakt op welke manier de verwijzing naar het betrokken, niet verder gespecificeerde arrest ter zake dienend zou zijn. Met betrekking tot het eerste punt verwijst de Raad naar het volgende.

De Raad van State stelde in een reeks arresten van 27 maart 2014 dat het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen, maar dat het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Verder stelt de Raad van State dat uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie (RvS 27 maart 2014, nrs. 226.907 tot 226.912). De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat haar synthesesemorie, waarin zij letterlijk de in haar verzoekschrift opgenomen middelen herneemt, beantwoordt aan de in voornoemd artikel 39/81, vijfde lid vervatte vereiste dat alle aangevoerde middelen dienen te worden samengevat.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij wel belang heeft, daar er in dit dossier discussie is over artikel 40 van de vreemdelingenwet en de bestaansmiddelen, dient erop gewezen te worden dat deze opmerking hoe dan ook niet dienstig is, daar in de beschikking van 31 maart 2014 geenszins gesteld is dat de verzoekende partij geen belang zou hebben. In dit verband kan tevens verwezen worden naar het feit dat de Raad van State in voornoemde reeks arresten van 27 maart 2014 erop gewezen heeft dat de sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet geldt indien een verzoekende partij niet tijdig een synthesesemorie indient wanneer zij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, wanneer zij niet tijdig heeft geantwoord of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen, maar dat deze sanctie niet geldt indien een verzoekende partij tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesesemorie omdat zij beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift.

Daar waar de verzoekende partij zich nog afvraagt of artikel 39/81 wel conform de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is, dient erop gewezen te worden dat het doel van de bewuste nationale regelgeving een snelle en efficiënte afhandeling is van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor een verzoekende partij tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Een verzoekende partij heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesesemorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een

synthesememorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover een verzoekende partij beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd (RvS 27 maart 2014, nrs. 226.907 tot 226.912). Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. In het licht van voormelde keuzemogelijkheid waarover de verzoekende partij beschikt, kan ook een schending van artikel 6 van het EVRM niet worden aangenomen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in het licht van de rechtspraak van de Raad van State en de Europese regelgeving, waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke Europese regelgeving, anders dan het EVRM, zij precies doelt, de synthesememorie in dit dossier in overweging diende te worden genomen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 maart 2014 was gesteld. Zoals tevens in voornoemde beschikking gesteld en gelet op de vaststelling dat de door de verzoekende partij neergelegde synthesememorie niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet (cf. RvS 27 maart 2014, nrs. 226.907 tot 226.912), dient het beroep dan ook te worden verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET